

Αἱ γυναῖκες διαλεγόμεναι
ἀλλήλαις πέπλον
ὑφαίνουσιν.

ἡ ἐσπέρα (τῆς ἐσπέρας)

οἶκοι = ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατ'οἶκον

ὁ πέπλος
(τοῦ πέπλου)

δύο γυναῖκες πέπλον
ὑφαίνουσιν

δύο γυναῖκες διαλέγονται
ἀλλήλαις

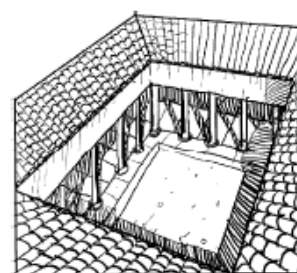
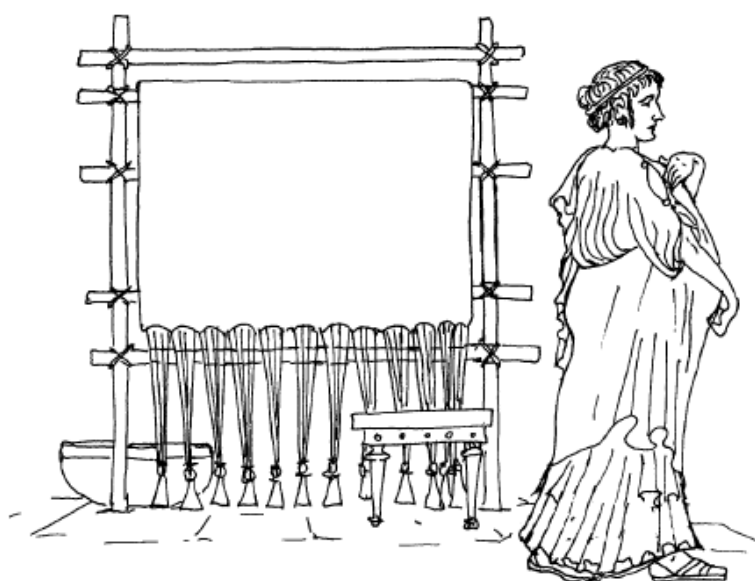
ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΣΤΥ (α)

Ἐν δὲ τούτῳ ὁ τε Δικαιοπόλις καὶ ὁ
δοῦλος ἐν τῷ ἀγρῷ ἐργάζονται. Ἐπεὶ δὲ
ἐσπέρα γίνεται, τοὺς βοῦς λύουσιν καὶ
οἴκαδε ἄγουσιν. Οἶκοι δὲ ἢ τε Μυρρίνη
καὶ ἡ θυγάτηρ πέπλον ὑφαίνουσιν· ἐν ᾧ 5
δὲ ὑφαίνουσιν, διαλέγονται ἀλλήλαις.

ἐργάζομαι *trabajar*
ἀλλήλαις *entre ellas*

Δι'ὀλίγου δὲ ἡ μήτηρ ὁρᾷ τὸν ἄνδρα
εἰς τὴν αὐλὴν εἰσελθόντα. Παύεται οὖν

ἡ αὐλή (τῆς αὐλῆς)

ἡ γυνὴ παύεται ἐργαζομένη
: οὐκέτι ἐργάζεται

ἡ θύρᾱ (τῆς θύρας)

ἐργαζομένη καὶ σπεύδει πρὸς τὴν θύρᾱν
10 καί, «χαῖρε, ὦ ἄνερ,» φησὶν· «ἐλθὲ δεῦρο
καὶ ἄκουε δῆ. Ὁ τε γὰρ Φίλιππος καὶ ὁ
Ἄργος λύκον ἀπεκτόνῃσιν.» Ὁ δέ· «Ἄρα
ἀληθῆ λέγεις; Εἰπέ μοι τί ἐγένετο.» Ἡ
μὲν οὖν Μυρρίνη πάντα ἐξηγεῖται, ὁ δὲ
15 θαυμάζει καὶ λέγει· «Εὖ γε· ἀνδρεῖός
ἐστὶν ὁ παῖς καὶ ἰσχυρός. Ἀλλ'εἰπέ μοι,
ποῦ ἐστὶν; Βούλομαι γὰρ τιμᾶν τὸν
λυκοκτόνον.» Καὶ ἐν νῶ ἔχει ζητεῖν τὸν

ἐξ-ηγεῖται = λέγει

λυκοκτόνος < λύκος
+ (ἀπο-)κτείνω

εἰσελθόντα *que entra*
ἀπεκτόνῃσιν *han matado*
ἀληθῆ *la verdad*
ἐγένετο *ha sucedido*

λυκοκτόνος *matalobos*

ὁ Διόνυσος (τοῦ Διονύσου)

ἐμέ = μέ

(Ἡσιόδου Ἔργα καὶ ἡμέραι, 308)
πολύμηλος, -ον : ὁ π. ἀνὴρ
πολλὰ πρόβατα ἔχει (< πολὺς
+ τὰ μῆλα = τὰ πρόβατα)

ὁ ἀφνειὸς ἀνὴρ

«ἐκεῖ ἐστίν»
«ἐκεῖσε βαίνει!»

ἄ-δύνατόν ἐστιν
= οὐ δύνατόν ἐστιν
(ἀδύνατος, -ον)

παῖδα. Ἡ δὲ Μυρρίνη, «ἀλλὰ μένε, ὦ
φίλε,» φησίν, «καὶ αὐθις ἄκουε. Ἄγγελος 20
γὰρ ἦκει ἀπὸ τοῦ ἄστεως· λέγει δὲ ὅτι οἱ
Ἀθηναῖοι τὴν ἐορτὴν ποιοῦνται τῷ
Διονύσῳ. Ἄρα ἐθέλεις ἐμέ τε καὶ τοὺς
παῖδας πρὸς τὴν ἐορτὴν ἄγειν;» Ὁ δέ·
«Ἀλλ' οὐ δυνατὸν ἐστίν, ὦ γύναι· ἀνάγκη 25
γὰρ ἐστίν ἐργάζεσθαι. Ὁ γὰρ λιμὸς τῷ
ἄργῳ ἀνδρὶ ἔπεται, ὥσπερ λέγει ὁ ποιητής·
ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολὺμηλοὶ τ' ἀφνειοὶ
τε γίνονται.»

Ἡ δὲ Μυρρίνη· «Ἀλλ' ὅμως ἡμᾶς ἐκεῖσε 30
ἄγε, ὦ φίλε ἄνερ. Σπανίως γὰρ
πορευόμεθα πρὸς τὸ ἄστυ· καὶ πάντες δὴ
ἔρχονται.» Ὁ δέ· «Ἀλλ' ἀδύνατον· ἄργος

ἀνάγκη... ἐστίν *es necesario, hay que*
ὁ λιμός, τοῦ λιμοῦ *hambre*
ὁ ποιητής, τοῦ ποιητοῦ *poeta*
πολύμηλος -η -ον *rico en ganado*
ἀφνειός (m/f) ἀφνειόν (n) *rico, opulento*

γάρ ἐστιν ὁ δοῦλος· ὅταν γὰρ ἅπω,
35 παύεται ἐργαζόμενος.»

Ἡ δὲ Μέλιττα· «Ἀλλὰ μὴ χαλεπὸς ἴσθι,
ὦ πάτερ, ἀλλὰ πείθου ἡμῖν. Ἄρ' οὐκ
ἐθέλεις καὶ σὺ τὴν ἐορτὴν θεᾶσθαι καὶ
τὸν θεὸν τιμᾶν; Ὁ γὰρ Διόνῡσος σφῶζει
40 ἡμῖν τὰς ἀμπέλους. Καὶ τὸν Φίλιππον
— ἄρ' οὐ βούλει τιμᾶν τὸν παῖδα διότι
τὸν λύκον ἀπέκτονεν; Βούλεται γὰρ τοὺς
τε ἀγῶνας θεᾶσθαι καὶ τοὺς χοροὺς. Ἄγε
οὖν ἡμᾶς πάντας πρὸς τὸ ἄστυ.»

45 Ὁ δὲ Δικαιόπολις· «Ἐστω οὖν, ἐπεὶ
οὕτως βούλεσθε. Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ
λῆμὸς ἔπεσθαι ἡμῖν μέλλει — ἀλλ' οὐκ
αἵτιος ἔγωγε.»

ὁ δοῦλος παύεται ἐργαζόμενος

θεάομαι (> θεῶμαι) = θεωρεῖν

δι-ότι

ἡ ἄμπελος

ἔγω-γε = ἐγώ γε

ὅταν... ἅπω *cada vez
que estoy ausente*

ὁ θεός, τοῦ θεοῦ *el dios*

διότι *porque*

ἀπέκτονεν *ha matado*

ὁ ἀγών, τοῦ ἀγῶνος
certamen, competición

ἔστω *sea!, así sea!, está bien!*

ἐπεὶ *puesto que*

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΣΤΥ (β)

Τῇ οὖν ὑστεραίᾳ, ἐπεὶ πρῶτον ἡμέρᾳ
 γίγνεται, ἐγείρεται τε ἡ Μυρρίνη καὶ τὸν
 200 ἄνδρα ἐγείρει καί, «ἔπαιρε σεαυτόν, ὦ
 ἄνερ,» φησὶν· «οὐ γὰρ δυνατόν ἐστιν ἔτι
 καθεύδειν· καιρὸς γάρ ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ
 πορεύεσθαι.» Ὁ οὖν ἀνὴρ ἐπαίρει ἑαυτόν·
 καὶ πρῶτον μὲν τὸν Ξανθίαν καλεῖ καὶ
 205 κελεύει αὐτὸν μὴ ἄργον εἶναι μηδὲ
 παύεσθαι ἐργαζόμενον. Ἐν δὲ τούτῳ ἡ
 Μυρρίνη τὸν τε σῖτον φέρει καὶ τὸν τε
 πάππον ἐγείρει καὶ τοὺς παῖδας.

Ἔπειτα δὲ ὁ Δικαιοπόλις εἰς τὴν αὐλὴν
 210 εἰσέρχεται καὶ τοῖς ἄλλοις ἡγεῖται
 πρὸς τὸν βωμόν·

Ὁ Δικαιοπόλις σπονδὴν
 ποιούμενος τὸν Δία εὐχεται
 σῶζειν πάντας.

εἶναι, παύεσθαι *inf.*

ὁ βωμός
 (τοῦ βωμοῦ)

ἐγείρω, ἐγείρομαι

despertar (+ ac.), despertarse (v. media)

μηδὲ *y no, ni*

ὁ Ζεὺς (ὦ Ζεῦ, τὸν Δία,
τοῦ Διός, τῷ Δί)

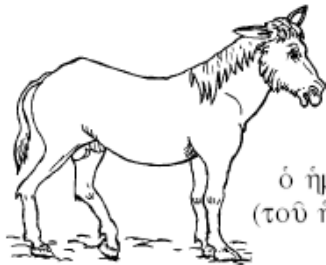

ὁ Δ. σπονδὴν
ποιεῖται

ἐξ-άγω

ὁ Δ. εὐχεται

ὁ ἡμίονος
(τοῦ ἡμιόνου)

ἀναπαύομαι : ἡσυχάζω

μακρὰ ἐστίν

(Ἡσιόδου Ἔργα καὶ
ἡμέραι, 290-292)

σπονδὴν δὲ ποιούμενος τὸν Δία
εὐχεται σῶζειν πάντας πρὸς τὸ ἄστυ
πορευομένους. Τέλος δὲ τὸν ἡμίονον
ἐξάγει, ὁ δὲ πάππος ἀναβαίνει ἐπ' αὐτόν.
Οὕτως οὖν πορεύονται πρὸς τὸ ἄστυ. 215

Μακρὰ δ' ἐστίν ἡ ὁδὸς καὶ χαλεπή.
Δι' ὀλίγου δὲ κάμνει ἡ Μυρρίνη καὶ
βούλεται καθίζεσθαι· κάμνει δὲ καὶ ὁ
ἡμίονος καὶ οὐκ ἐθέλει προχωρεῖν.
Καθίζονται οὖν πρὸς τῇ ὁδῷ καὶ 220
ἀναπαύονται. Δι' ὀλίγου δ' ὁ Δικαιοπόλις,
«καιρὸς ἐστὶ πορεύεσθαι,» φησὶν·
«θάρρει, γύναι· μακρὰ γὰρ ἡ ὁδὸς καὶ
χαλεπὴ τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ὥσπερ λέγει ὁ ποιητής, ῥαδίᾳ δὲ ἔπειτα 225
γίγνεται.»

ἀναβαίνω *subir, ir hacia arriba*

θαρρέω *animarse*

εὐχομαι *rogar, implorar*

ἐπὴν... ἵκηαι

*cuando llegas, una
vez que llegas*

Προχωροῦσιν οὖν ἀνὰ τὸ ὄρος καὶ ἐπεὶ
εἰς ἄκρον ἀφικνουῦνται, τὰς Ἀθήνας
ὁρῶσι κάτω κειμέναις. Ὁ δὲ Φίλιππος τὴν
230 πόλιν θεώμενος, «ἰδού,» φησὶν, «ὥς καλὴ
ἐστὶν ἡ πόλις. Ἄρ' ὁρᾶτε τὴν Ἀκρόπολιν;»
Ἡ δὲ Μέλιττα· «Ὅρῶ δὴ. Ἄρ' ὁρᾶτε καὶ
τὸν Παρθενῶνα; Ὡς καλὸς ἐστὶ καὶ
μέγας.» Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἀλλὰ σπεῦδε,
235 πάππα· καταβαίνομεν γὰρ πρὸς τὴν
πόλιν.»

Ταχέως οὖν καταβαίνουσι καὶ εἰς τὰς
πύλᾱς ἀφικόμενοι τὸν ἡμίονον προσάπ-
τουσι δένδρῳ τινὶ καὶ εἰσέρχονται. Ἐν
240 δὲ τῷ ἄστει πολλοὺς ἀνθρώπους ὁρῶσιν
ἐν ταῖς ὁδοῖς βαδίζοντας· ἄνδρες γάρ,
γυναῖκες, νεᾱνίαί, παῖδες, πολῖταί τε καὶ
ξένοι σπεύδουσι πρὸς τὴν ἀγοράν. Ἡ οὖν
Μυρρίνη, φοβουμένη ὑπὲρ τῶν παίδων,
245 «ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Φίλιππε,» φησὶν, «καὶ
λαμβάνου τῆς χειρός. Σὺ δέ — Μέλιτταν
λέγω — μὴ λείπέ με ἀλλ' ἔπου ἅμα ἐμοί·
τοσοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι ὥστε
φοβοῦμαι ὑπὲρ σοῦ.»

ἡ Ἀκρόπολις

ὁ Παρθενῶν
(τοῦ Παρθενῶνος)

ὁ πολίτης (τοῦ πολίτου) < πόλις

ἡ χεὶρ
(τῆς χειρός)

Ἡ Μ., «ἐλθὲ δεῦρο, ὦ
Φίλιππε,» φησὶν, «καὶ
λαμβάνου τῆς χειρός.»

κάτω κειμέναις
situada abajo
ἀφικόμενοι
habiendo llegado

βαδίζοντας *que caminan*
ὑπὲρ (+ gen.) *por, en favor de*